

Бодљикаво траче

Уредништво и администрација
Београд, Добричина 30/II
Примеран 4.— динаре
Претплату прима «Преса» за
продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 48.—
дин., полугодишње 96.— дин.
годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 1 ЈУЛА 1944

БРОЈ 136 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

„ОСЛОБОЂЕНА“ ИТАЛИЈА

Нова италијанска влада заклиње се да ће бити верна круни

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

КАКО БИ ТЕК ОНДА БИЛО ИНВАЗИЈА - ЛЕТЕЋА БОМБА

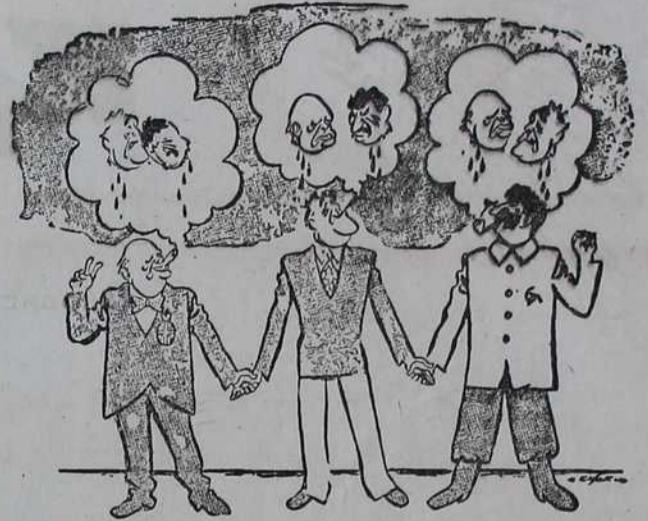
Енглеска штампа почиње из клете бомбе које саме и без пилота лете. И што је најважније употребе немачких летећих бомби. Испочетка их је игнорисала, али све више и више изгледа да ће ово оружје одмазде бити предмет пажње савезничке јавности.

У круговима блиским влади из јављују да Немци баш немају смисла за потребе одржања фаме о ваздушној надмоћности савезника. Таман се они обрадовали: немачко ваздухопловство не може се супроставити инвазији, а оно Немци измислили ове про-

На једној конференцији са претставницима стране штампе, амерички министар спољних послова Кордел Хал, изјавио је новинарима:

— Шта, зар ви мислите да ми немамо летеће бомбе. Наравно да ми имамо. Цела ова наша ствар са инвазијом је једна велика летећа бомба. Ми је избацимо, она лети право на циљ и направи русај.

Један новинар се сагласио са министровим речима, изјавивши да је инвазија заиста једна велика летећа бомба, јер ће и она као и сви авиони без пилота, пасти на циљ, а од њих не остане ништа.

»Пустите нас најпре да победимо, а о подели светске владавине већ смо се сложили«, кажу сва тројица.

КАД СОПСТВЕНА ЛЕЋА ЗАСВРБЕ

»Опсервер« захтева интервенцију Папе поводом »безобзирног« бомбардовања Лондона немачким новим оружјем.

— У помоћ, људи, спасавајте у име цивилизације. Ово је варварство а не рат!

СЛАВНА СМРТ

Расправљамо како се ко држао у рату. Неко хвали своје подвиге, а неко својих блиских рођака. Доктор Ђока каже:

— Ја сам рањен у Кавалару на два места.

— Ја имам медаљу за војничке врлине још из прошлог рата — вели један чича. А рођени брат ми је погинуо на Кајмакчалану.

— И мој муж је погинуо славно — умеша се једна Циганка.

— А како се зове место на ком је погинуо твој муж? — питамо је.

— Не могу да се сетим. Чекајте, на вр' ми је језика!

— Је ли Бакарно Гумно?

— Није.

— Је ли Цер?

— Није.

— Да није, можда Чеврвртија?

— Није ни она... Аха, сетила сам се... Погинуо је на преки суд.

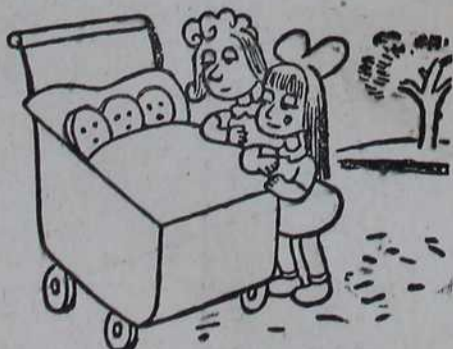
— Чујем да су те отпустили из банке у којој си до сада радио?

— Да, и то због ситнице. Питао сам директора да ли ће и овога лета ићи у исту бању.

— Зар само због тога?

— Па да, он је прошле године летовао у Пожаревцу, у заводу.

У ДОБА КУПОНА

— Њих је мама добила без купона, зато смо одмах узели тројек.

КОД СЛИКАРА

— Јесте ли ви сликар! Тада сигурно сликате само лепе ствари!

— Не, ја правим портрете.

ШВЕДСКА НЕКОРЕКТНОСТ

У свим овдашњим круговима изазвао је највеће огорчење поступак шведске владе према америчким авиатичарима. Шведска је, наиме, одбила да пусти ове авиатичаре да лете даље. Американци кажу да то није лепо, јер њихови авиатичари нису дошли у Шведску да, не дај Боже, шпијунирају или раде шта друго неваљало, већ само као код својих пријатеља на слатко и кафу.

„Толико дуго задржавање гостију већ нас нервира“ — кажу Американци — „и тога нема ни у „Ивковој слави“.

ВРЕМЕ ТРАЖИ СВОЈЕ

Клуб београдских доколичара нас је уморио да саопшtimo јавности следеће:

»Услед промењених прилика сви београдски доколичари се неће више налазити код »Србије« и по другим већим београдским каванама, већ у кавани »код криве липе« у Кумодражу.«

МНОГО СУ СЕ ОБРАДОВАЛИ

На вест да су Шубашић и Тито постигли споразум, српски народ је обузет неописивим одушевљењем што су се ова два његова пријатеља најзад срели и разумели, похрлило листом у добровољачке редове.

На питања откуда то да

сви иду у добровољце, одговорили су: па сад знамо да су нам пријатељи сложни и онда морамо бити спремни на сваку евентуалност. Волимо да их тако сврстани у редове дочекамо кад нам буду долазили у походе. Само ако се не сете да нафатирају леђа.

АРХИЕПИСКОПА МОЛИТВА

Ових дана одржана је у цркви Светог Павла у Лондону служба Божја на којој је кентербериски архиепископ молио Бога за победу енглеског оружја.

Г. Черчил је тражио да прочита архиепископов говор пре службе. Попа му је дао текст.

— Шта вам је ово! — запитао је Черчил надбискупа.

»Молим ти се, Господе, да прав да триумфује над неправдом, морал над неморалом и слобода над насиљем!« — одговори надбискуп.

— Хм, — замисли се Черчил. Боље се молите за победу Енглеске. Иначе, може се десити да вас Бог разуме наопако.

ДОБРО СРЦЕ

— Имате ли за мене неко изношено одело!

— Имам, добри човече, ово је мој муж прејуче скинуо.

КАКАВ ОТАЦ, ТАКАВ СИН

Код комесара полиције:

— Срамота, тек осам година, па већ лопов!

— Господине комесаре, пошто је тата болестан, ја га само замењујем.

ИЗВРДАВАЊЕ

— А откуд ти та рана на челу? — упита отац свог немирног сина.

— Ујео сам се тата.

— Како си се могао ујести, када ти је чело изнад устију?

— Па, попео сам се на столицу.

Лекар: — Требало је одмах да дођете да вас прегледам. Зашто сте оклевали?

Пацијент: — Био сам прво код апотекара.

Лекар: — Шта је тај глупак могао да вам каже?

Пацијент: — Рекао ми да дођем код вас.

ОПКЛАДА

Неколико пријатеља су се опкладили по хиљаду динара ко ће од њих да исприча највећу лаж.

Пера је отпочео:

— Беше једном у Енглеској један центлмен.

Сви остали наједном узвикнуше:

— Ево ти хиљадарке. Узми, добио си опкладу...

— Мислио сам да сте се удали за мога пријатеља Јову.

— Зашто?

— Зато што га у последње време виђам стално самог.

Власник и издавач: »Просветна заједница« в. д. Добричина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталија бр. 100. Тел.: 21-772.

ПРОФЕСОР И АНТИКВАР

НАНО ДА СЕ ИСПРОБА МОСТ

ДАНАШЊА МОДА

Код антиквара Бранка навадио се један стари професор, који сваког дана долази, разгледа ретке примерке књига и разна уметничка дела, распутује се о цени и — никад ништа не купује.

Бранко је пре рата био новинар и познаје професора већ годинама, још из времена кад су заједно куповали књиге и старине по антикварницама. Сад су се прилике промениле. Професор је продао све што је имао, али

је ипак сачувао љубав према антиквитетима и задовољава се и тиме што му се допушта да их погледа. Бранко, истина, и даље купује старине, али с тим да их препрода.

Професор долази тако својим пријатељу већ месецима из дана у дан.

Једног дана он рече Бранку: — Ја вам сигурно сметам. Долазим свакодневно а ништа не купујем.

— Оставите, молим вас — каже му антикар. Ја бих волео кад бих имао таквих муштерија на десетине.

— Волели бисте?... Збиља!
— Да — али их, нажалост, имам на стотине.

Највећи Српски песник

Иако песници живе у облацима, ипак им је донекле стало да сачувају онај безвредни оклоп који ми обични смртни називамо телом. Из тих разлога је и Мића, аутор збирке песама „Крици очупаног петла“, побегао у наше село.

Једног дана седео сам са општинским ђаком испред кафане. Поред нас прође Мића.

— Ово је највећи српски песник — рече ми ђако.

— Истина! А ко ти је то рекао?

— Он лично.

Скупоцена бунда

Разговарају две Циганке шта је која од њих „пазарила“ после бомбардовања Београда.

— Ја сам нашла ово персиско ћилимче, па овај сат што звони а имала сам и један штоф што сам дала на Мику „рамуникаша“ — каже једна.

— И ја сам нашла пуно лепе ствари. Види само ову бунду. Она је од једне инспекторку — вели друга.

— Од инспекторку? А ја сам мислила да је од мечку.

Направљен је нов мост преко Саве, пошто је стари дигнут у ваздух у априлу 1941 године.

У једној кафани падају предлози о томе како би требало да се испроба да ли је тај мост добар.

Један мисли да би требало преко моста да пређе колона тешких камиона, други сматра да би било у реду да се преко моста претера велики чопор волова, које би после требало заклати, испећи и поделити присутној публици; трећи предлаже ово, четврти оно.

— Знате шта? — каже један ожењен човек. Најбоље би било да се пусти да преко моста пређу све београдске таште. Ако мост издржи, значи да је добар. А ако пропусти и таште попадају у воду, онда је још боље.

Сви ожењени дадоше му за право.

МАЛЕР У БИОСКОПУ

Биоскоп у једној нашој палаци. На платну стоји једна рупа од око три квадратна метра. Пре почетка претставе појави се директор биоскопа и обрати се гледаоцима:

— Поштована публико, дирекција биоскопа је принуђена да објашњава шта се догађа на средини платна, пошто је благовик отсекао једно парче, од кога је направио себи кошуљу.

Добра кћи

Станојка се спрема да иде у позориште, па пита мајку:

— Је ли, мама, хоћу ли да метнем рукавице или да оперем руке?

— Ја сам, знате, читав дан пред пут сасвим болесна од нервозе.

— Па пугујте, онда, увек дан раније.

АСТРОНОМИЈА

Одвео професор своје ђаке, гимназијалце на једну опсерваторију да им покаже на почетку школске године како у истини изгледају та многобројна сазвезђа и јата о којима ће им преко године предавати. Показивао им је разне звезде, па ће најзад показујући руком на небу:

— А оно су тамо Велика Кола. У том се зачу глас једног од ђака:

— А колико коњских снага могу да имају.

— Пази, Вићентије онога, бео је у лицу к'о млеко. Значи да је храбар човек! Седи стално у Београду и не прави „излете“.

Нема столице

У једној кафани у Београду могу да се нађу разни предатни специјалитети, као што су хевачићи, каурма и чварци. Нађе се и нека ђулбастина и остало што није за средње набијене црпаве. Света ипак много, тако да тешко може да се добије места.

Један београдски адвокат, иначе познати гурман, редован је гост у тој кафани. Већ у пет часова после подне он баца и најхитнија акта и жури се да заузме позицију.

— Здравло! — поздравља га једне вечери један од гостију који се бори са огромним смућем на бутеру и младим кромпирчићима. Зашто не седнеш?

— Немам столицу! — одговори тужним гласом адвокат.

— Ако немаш столицу, узми „Дармол“ — посаветова га апотекар Јоца, који је немилосрдно гуљвао питу с месом баш као Вла' питу.

Спорт

Стара звезда која се још није угасила

Бранко Петровић, бивши бек државне репрезентације, повукао се одавно из активног спортског живота. Међутим, откако су почеле узбуње, Петровић готово свакодневно тренира трчање и то с таквим успехом, да нас потсећа на доба кад је био млад. Редовно оставља за собом и најбрже за најмање пет дужина. Ова стара звезда нашег фудбала по брзини нас потсећа много на Зечевића.

Како се говори, Петровић има намеру да се фудбалски реактивира, али више неће играти бекка, него крило, да би био ближи ауту ако засвира сирена.

А када сирена засвира за час га ето, у Миријеву.

МОДЕРНА МУЗИКА

— Шта је Мико, што си се снуждио!
— Море, мани ме, шворц сам.
— Што не компонујеш модерне шлагере!
— Па, знаш да се не разумем у ноте.
— Море, наши композитори шлагера не знају ни шта је виолински кључ, па ипак су форе...

Репертоар Народної позоришта

Наш сарадник обратио се у правнику Народного позоришта г. Јовану Поповићу с молбом да му да изјаву о репертоару.

Г. Поповић је рекао:
— Пошто је позориште сада под ведрим небом, репертоар ће зависити од времена. Ми бисмо волели да приказујемо комаде

као што су „Сунце, море и жене“, „Излаз сунца“, „Пролеће се буди“. Али ако нам време не буде наклоњено, даваће се „Пљусак“, „Непогода“, „Бурна“ и „Под маглом“. Не дај Боже да дочекамо да се игра „На санти леда“ и „Смучање“, па макар и на суву.

ЈАНАЋКО ЈЕ ВЕШТ ТРГОВАЦ

...У СЕТИМТА ОМО БЕОГРАДНА НАТИМНИЦЕ СУ ТНОГО СКА ПЛВЕ НЕГО И У САТОМ БЕ ОГРАДУ... Е, ЧУДИМ ЛИ БРАЋЕ...

РЕЦИМО... ЈАКО ПОДАМ 15 МИ ПОПРАМА ПОКАМ ЈЕ МИ СЕ СВЕ И ОСТА НЕ ЈОШ ЧЕТИРИ... ДАКЛЕ...

...ЕТО ТИ ОБЕ КОДПЕ ПО ДЕБЕТ БАННЕ... К'О БРАЋУ...

...ЗАТИМ ОДВИЖЕМ ТОМ РЕСТО И ДОДЈАМ ПЕТ, АУ НИЈЕ, БИМЕ ВИШЕ... ИСАШЦЕ

ИЗУ... БРЕ! ОТАЈД СТО ТРИЕС' НАР ТИ ЗА... ПРОДАДОК ЈУТРОС ПО СТО...!!

Писмо МАЛОГ ЛОВИШЕ

Јуче после подне био сам на купању. Свет се мало окулазио па долази на саву кад год је лепо влеме. Мислио сам да цу плоници неку тлебу па да јој олачим длуство. Али на купању је било свега две зенске па сам извисио као лустел. Помислио сам још боље, бал се могу на милу Купати.

Плиметно сам како из воде излази један целавко. То је био мој тецо миле, који пле лага није Хтео ни да цује за Плазу. Писао сам и питао Га откуд Ви тецо миле на Купању, а он казе гледај си своја Посла и не баксузлај. Посто је био јако Љут, нисам смео да га Питам ста му то баксузилам. Отисао сам, скинуо се и легао у песак да се Сунцам.

Наједном је дотлацо један давован и лекао нам: Еј флајели сад сам слушао ладно и Тица казе да иду изнад Слбије авијони за зафлавање. Ја га питам јел за Узнемилавање, а он казе си Миле. Изненадило ме је да нико од нас купаца није Устао. Нисам веловао да нас има тако Хлаблех.

Свет као свет. Нагнуо је тлаком у лагуме. Неко носи цегел, неко куфел, а зене носе самлице, да би имале на цему да седе, као да мисле да седе до судњегу Дана Сви су се окдетали и гледали нас како се сунцамо Па су влтели главама. Веловао сам да нас смаглају лудацима и да нас зато Бомбалдују сто има будала који мисле да им Нико ниста не мозе.

испало је После да није ниста било. Тек влацају се Они из лагума смеју се нама и казу: Ала вам Подвалисе. Ја сам био у цуду и питао их заплепастено: како подвалисе, кад смо ми веловали да несе ни доци. На то се насмеје пела Алас и леце ми: еј мали, бас си ти неки Угојени флајел. Ти мислис да се ови Бајовани купају. Јок моле, они Цекају да авијони баче бомбе у Саву, и онда има либа колико цовек зазели. После ватају те либе сто пливају по сави и плодају по осамстотина кило. Тада ми је било јасно засто ми је теца миле Отелао. Отсад цу и ја долазити стално на саву, ваљда це ми се исплатити.

вас јовица

ОПЕТ О БАЦИМА И БАЧИКИМ РОДИТЕЉИМА

Једна забринута мајка пише учитељици:

»Молим Вас госпоћице да се са мојом Анкицом не будете сувише строги када је испитујете из географије, она не жели да буде машиновођа.«

✱

— Ко вам је рекао да тапелцирате моју собу са тако ружном хартијом?

— Ваша жена!

— Ех, ех, па није баш тако ружна!

НИЈЕ СТРАШНО

Имате ли деце, господине директоре!

— Да, два дечака, они су отсечена моја глава.

— Па, код младиха то баш не смета.

Лепој су нашли младожењу, али он јој се не свиђа.

— Нећу га, тата! Плаче она. Нећу да се удам за њега!

Шта кажеш, љутну се отац на њу. А шта мислиш, да ли је неко питао Еву, хоће ли да се уда за премаћен. А ви? Адама?

ДА НЕ ЗАБОРАВИ

Отишао једном Пера на филхармониски концерат.

Свирана је Шубертове незавршена симфонија.

Пера је слушао задивљено. Тада је извадио из џепа мараму и завезао на њој чвор.

Његов пријатељ Марко, који је седео поред њега, упите га полако:

— Зашто везујеш чвор на мараму?

Пера прошапута:

— Да не заборавам мелодију!

✱

Мађионичар: — Опростите, господине судија, ја се преваром никад нисам бавио... Ја сам уметник... мађионичар и хипнотизер... ако не верујете, допустите да пред вама одржим сеансу... успавају све присутне...

Глас из публике:

— Оставте га своме адвокату.

✱

ОРТАЦИ

— Овога лета сам у бањи изгубио десет килограма, хвали се Јовановић својем ортаку.

— Продужите само тако, храбри га ортак, »можда ћете тако потпуно нестати.«

✱

— Ваш муж је јуче причао у кафани, да је код куће његове реч закон.

— Јесте, само закон који никада не ступа на снагу.

✱

СРЕЊНИЈИ

— Кад останем целу ноћ у кафани, сутрадан се осећам као премлаћен. А ви?

— Не, ја сам удовец.

СТУДЕНТ НА ЛЕТОВАЊУ

— Шта радите ви ту са мојом ферком!
— Овај, ја студирам разне врсте јабука.

ТЕШКО ЈЕ РЕЋИ

— Шта више вреди разум или новац?

— То је тешко рећи. Људи се могу убедити да имају разума само тако ако им се докаже да се њиме може заслужити новац.

ПЕТКА РОЈКА
одговара

Лели. Ето уверила си се да је сада важније имати здраве и добре ноге него лепо лице. Главни је да можеш трчати, зато не заборава Жарка педикира.

Габи. Наравно да не можеш поцрнети кад седиш по цео дан у подруму. Питаш како да се ослободиш непрестаног задиркивања што у варош не смеш да дођеш. Не секирај се, ниси једина. Све је то ипак пролазно.

Љубинки. Пре си се мучила одржавајући дијету да би ослабила, а сада тражиш савет како да се угојиш. Ништа простије. Више једи, ако имаш, и не плаши се, ако можеш, и за кратко време постићи ћаш стару меру.

Бојани. Како да ти кажем, не воле данас људи твоје певање, јер их потсећаш на сирене, али не оне из мора. Теби је потребно да ослабиш, али с обзиром да је код тебе дебелокоштво наследно, то ће мало теже ићи. Али добро ти и овако иде.

Смиљи. Кајзер чарапе данас је тешко наћи. Ако баш желиш да их макар видиш, да не би заборавила како изгледају, отиди у Малу Моштаницу и потражи Станојку млекарицу. Она их носи свакодневно.

Љиљани. Баш ми је жао што си морала да бациш лак за нокте, јер кажеш да у селу то не трпе. Стварно је тешко живети без тих најосновнијих животних потреба.

ЗНА ОН ЛЕКАРА

На једном свечаном ручку седео је поред нашег познатог комедиографа Бранислава Нушића, неки лекар који је на руци имао скупцеци прстен.

— Одакле вам тако диван прстен, господине докторе? упита Нушић свога суседа.

— Од једне даме коју сам лецио!

— Аха! Докле наслеђе. Одговори Нушић смећећи се.

ПАПАГАЈСНА БОЛЕСТ

— Знам једну жену која је пољубила папагаја.

— Каква неопрезност!

— Зашто?

— Папагаји преносе тзв. папагајску болест која је врло опасна по живот!

У то се један трећи умеша у разговор.

— У нашој породици се једном десило случај...

— Заста!

— Моја тетка је имала једног папагаја кога је страшно волела. Једног јутра она га је из превелике љубави пољубила у кљун. Идућег дана...

— Тетка је умрла?

— Не, папагај.

ИЗГЛЕДА МУ

— Јоване, Јоване! Зар ти не изгледа да смо ја и Марица прекинули...!

ЈЕДНО ТЕ ИСТО

— Марко је решио да потпуно нов живот; он је пре свега решио да више не узјамљује новац, већ напротив да штеди. Је ли успео да одржи реч?

— Колико ја знам, само делимично; он сада узјамљује да би штедео.

✱

— Госпоћице, један господин жели с вама да говори.

— Свакако то је мој рођак, господин Петковић, професор?

— Не, овај не изгледа тако паметан, јер је дошао да вас запроси.

НАСЛЕДСТВО

— Дошао сам због двадесет хиљада динара којих сте дужни господину Петровићу. Ако не платите мораћу да поднесем суду тужбу.

— Јесте ли ви тај дуг откупили?

— Нисам, али господин Петровић је постао мој таст, а Ви сте постали мој мизаз.

✱

Члан кварта: — Узалуд проричете, признајте да сте ви украли овом господину мотоцикл!

Крадљивац: — То није тачно! Уосталом, претресите ме!

на излету

— Зар сам због тога с њим пешачила два сата!